

на Юстина II, въ 574 год. аварскиятъ каганъ Боянъ испроводилъ 10,000 кутургури да опустошатъ Далмация; той потрѣбовалъ отъ императорътъ онзи сѣщи данокъ, който получале кутургурите и утургурите отъ Юстиниана, на основание, че тие два народа сж са покориле сега на аварете. Но както и да е, а подъ аварското иго са е намирала собственно западната вѣтва на бжлгарете, т. е. кутургурите; а восточната вѣтва или утургурите послѣ нѣколко години, спорѣдъ извѣстieto на сѣщиятъ Менандра, са срѣща въ зависимостъ отъ други нови завоеватели, които сж са появили въ едно исто време съ аврете. Ние говориме за турците, които по-послѣ са наричатъ вече хазаре.

III. Иорнандъ. Манасия. Легендата на Теофана и на Никифора за раздѣлението на бжлгарете и за тѣхното разселение.

Да сравнимъ сега извѣстията на Прокопия съ извѣстията на неговиятъ сжвременникъ Иорнанда, епископътъ Равенски. Той е билъ отъ смѣсенно готско-аланско происхождение, изъ долина Мизия, и очевидно е ималъ какви-годе свѣдѣния за народите на восточна Европа; но и у него така сжщо тие свѣдѣния са не обхождатъ безъ явна бжкротия и безъ приплитание въ тѣхъ старовременни баснословия. Ако той и да не дава на понятието за хунните такавъ обширенъ обемъ, какавъто даватъ византийските историци, но понѣкогашъ той причислява съ тѣхъ и други народи, като напримѣръ бжлгарете; но тие послѣдните той знае и подъ тѣхното собственно име. Като проброява сжвременните съ него оби-